

tilhængere af de løsningsmodeller, som er lagt frem her.

Vi er stadig væk åbne for argumenter, som måske kan påvirke både os og andre, det skal jeg da ikke udelukke, og vi havde således i går et udmærket møde, hvor jeg desværre ikke kunne være til stede hele tiden, men hvor der var gode argumenter frem og tilbage.

Jeg forstår også, at meningen nu er – og det må den jo være på så sent et tidspunkt i dette folketingsår – at forslaget skal oversomme, og derfor bliver der mulighed for en debat også i de kommende måneder og så en fremsættelse af et forslag, måske det samme, måske lidt ændret, det skal man ikke kunne udelukke helt, men som udgangspunkt formentlig det samme forslag igen til efteråret. Og så vil vi i næste folketingssamling forhåbentlig kunne få gennemført denne vigtige reform.

(Kort bemærkning).

Kjeld Rahbæk Møller (SF):

Det var hr. Kim Behnkes indlæg, jeg bad om en bemærkning til. Det undrer selvfølgelig ikke, at hr. Kim Behnke er tilhænger af markeder. Det er velkendt ideologisk stof. Men jeg vil lige understrege for det første, at når det drejer sig om værdipapircentraler, vil det ikke skabe øget tryghed, hvis folk får fem forskellige værdipapircentraler at vælge imellem. Hvis man virkelig ville skabe tryghed blandt småsparerne, så skulle man genindføre obligationerne, således at de selv kunne have lov til at have dem i skuffen. Det ville skabe tryghed.

Når det drejer sig om konkurrence, er det altså karakteristisk. Men det, der måske undrer lidt, er, at netop Fremskridtspartiets ordfører jo i meget høj grad har gjort opmærksom på de dårlige tilstande, der er opstået i dele af den finansielle sektor, når lederne i u hæmmet jagt efter markedsandele sætter småsparernes og boligejernes formuer på spil. Derfor undrer det mig, at Fremskridtspartiet, selv om man går ind for markedsøkonomi, så ubetænksomt går ind for, at vi bare skal have en hel stribe af konkurrerende værdipapircentraler.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Det er sådan set ikke Fremskridtspartiet, der mener, der skal være en stribe værdipapircentraler. Vi mener, at Folketinget, som laver lovgivningen, skal tillade, at de kan opstå, hvis der er et behov på markedet. Og jeg har så peget på

et af de steder, hvor jeg kunne forestille mig at en branche kunne have en interesse, nemlig realkreditbranchen, som kunne have en interesse i at få sin egen registrering af sit specielle, meget danske produkt, nemlig realkreditobligationer, frem for at det sker i den nuværende Værdipapircentral.

Men hvis hr. Kjeld Rahbæk Møller og hvis pensionsopsparene osv. gerne vil bevare den tryghed, de føler omkring den nuværende værdipapircentral, så kan de jo lade værdipapirerne stå i den nuværende Værdipapircentral. Der er ingen, der tvinger nogen som helst til at flytte til Jensens og Pedersens og Hansens værdipapircentral. Det er noget, man selv afgør.

Hvis de nye værdipapircentraler, der måtte opstå, ikke er i stand til at opbygge en troværdighedssfære omkring sig, som mindst matcher den nuværende værdipapircentral, så har de ikke en eksistensberettigelse, og så vil deres levetid blive kort.

Men vi skal huske på, at det, der foregår i en værdipapircentral, jo i virkeligheden blot er en registrering af nogle handler og en registrering af et besidderskab af værdipapirer. Selve værdipapiret har man i vore dage overladt til at være ettaller og nuller, der ligger i en computer, frem for at være et stykke papir, man har liggende derhjemme i kommodeskuffen.

Men alligevel har Værdipapircentralen hverken penge eller selve aktien. Det er henholdsvis udsteder og køber, som ved hjælp af en registreringsblanket bliver ejere, og derfor er der jo ikke tale om, at Værdipapircentralen eller værdipapircentral 2, 3 og 4 kan svindle med folks midler. Det er jo langtfra tilfældet. Der kan foretages fejlregistreringer, hvis ikke man er dygtig nok, men en værdipapircentral, som foretager fejlregistrering, vil meget hurtigt miste sin berettigelse, og så vil vedkommende virksomhed gå konkurs.

(Kort bemærkning).

Kjeld Rahbæk Møller (SF):

Folk har altid haft frit valg mellem realkreditinstitutterne. Det forhindrer ikke de pågældende institutter i i en kamp om markedsandele at risikere folks formuer, og der er tabt meget store penge, hvilket ikke mindst Fremskridtspartiet har været meget aktivt til at påpege.

Frygten er, at der kan ske det samme her. Jeg ved godt, som hr. Kim Behnke forklarede, at det ikke er Værdipapircentralen, der har pengene, men det er sandelig en meget vigtig del af syste-